

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 29ης Νοεμβρίου 1956*

Στην υπόθεση 8/55

Fédération charbonnière de Belgique, με τόπο επιδόσεων το Λουξεμβούργο, 6, rue
Henri Heine,

προσφεύγουσα,

εκπροσωπούμενη από τους Louis Dehasse, Léon Canivet, Pierre Delville και
Henri Goudailler, επικουρούμενους από τους Paul Tschoffen, δικηγόρο στο Cour
d'Appel της Λιέγης, και Henri Simont, δικηγόρο στο βελγικό Cour de Cassation,
καθηγητή του Ελευθέρου Πανεπιστημίου των Βρυξελλών,

κατά

Ανωτάτης Αρχής της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα, με τόπο
επιδόσεων τα γραφεία της, 2, place de Metz, Λουξεμβούργο,

καθής,

εκπροσωπούμενης από τον νομικό της σύμβουλο Walter Much, επικουρούμενο
από τον G. van Hecke, δικηγόρο στο Cour d'Appel των Βρυξελλών, καθηγητή του
Πανεπιστημίου της Louvain,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως 22/55 της
Ανωτάτης Αρχής, της 28ης Μαΐου 1955, και κατά ορισμένων αποφάσεων της
Ανωτάτης Αρχής που περιέχονται στο από 28 Μαΐου 1955 έγγραφό της προς την
Κυβέρνηση του Βασιλείου του Βελγίου σχετικά με την αναμόρφωση του συστή-
ματος εξισώσεως (*Journal Officiel* της 31ης Μαΐου 1955, σ. 753-758),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους M. Pilotti, Πρόεδρο, J. Rueff και O. Riese, προέδρους τμήματος, P. J. S. Serransens, L. Delvaux, Ch. L. Hammes και A. van Kleffens, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Lagrange
γραμματέας: A. van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

A. Ως προς την απόφαση 22/55 της 28ης Μαΐου 1955

1) Εξουσία της Ανωτάτης Αρχής να θεσπίσει τιμοκατάλογο με μειωμένες τιμές

Σύμφωνα με το άρθρο 8 της Συμβάσεως, η θέση σε εφαρμογή των μηχανισμών εξισώσεως οι οποίοι προβλέπονται στο τρίτο μέρος της Συμβάσεως πρέπει να προηγηθεί της δημιουργίας της κοινής αγοράς. Επομένως, η Σύμβαση εντάσσει εξ αρχής τη βελγική αγορά άνθρακα στο σύστημα της κοινής αγοράς, προβλέποντας την εφαρμογή ειδικών μέτρων, ιδίως δε την εισαγωγή του συστήματος εξισώσεως. Η πρόβλεψη αυτών των μέτρων εξηγείται από την ύπαρξη διαφοράς μεταξύ του Βελγίου και των άλλων χωρών της Κοινότητας, η οποία οφείλεται στη μειονεκτική θέση του Βελγίου όσον αφορά τις συνθήκες παραγωγής άνθρακα.

Κατά την προφορική διαδικασία, η καθής εξέθεσε τις αιτίες της μειονεκτικής αυτής θέσεως, χωρίς να διατυπωθεί σχετικά αμφισβήτηση, την παρουσίαση δε αυτή θεωρεί ακριβή και το Δικαστήριο. Πράγματι, στο Βέλγιο παρατηρούνται τα εξής:

- 1) λιγότερο ευνοϊκές, γενικά, συνθήκες παραγωγής από γεωλογική άποψη σε σχέση με τις χώρες οι οποίες κυριαρχούν επί των τιμών της κοινής αγοράς, πράγμα που καθίσταται πρόδηλο από την ύπαρξη ορισμένου αριθμού «οριακών», όπως λέγονται, ανθρακωρυχείων,
- 2) τεχνική καθυστέρηση, οφειλόμενη στο γεγονός ότι επί πολλά έτη ήταν αδύνατη η πραγματοποίηση των αναγκαίων επενδύσεων, και
- 3) υψηλότερο επίπεδο μισθών σε σχέση με τις άλλες χώρες παραγωγής άνθρακα.

Για τους λόγους αυτούς, το κόστος παραγωγής στο Βέλγιο είναι υψηλότερο απ' ό,τι αλλού, με αποτέλεσμα το επίπεδο των τιμών να είναι υψηλότερο απ' ό,τι στις άλλες χώρες. Προκειμένου να ενσωματωθεί η βελγική αγορά στην κοινή αγορά και να εξασφαλιστεί η προσέγγιση των τιμών, η Συνθήκη επιχειρεί να καλύψει αυτό το άνοιγμα μειώνοντας τη διαφορά ως προς το κόστος παραγωγής με την εφαρμογή εξισώσεως, υπό τους όρους που προβλέπει το άρθρο 26 της Συμβάσεως. Το άρθρο αυτό προβλέπει μείωση των τιμών του βελγικού άνθρακα για όλους τους καταναλωτές του, ώστε οι τιμές αυτές να προσεγγίσουν προς τις τιμές της κοινής αγοράς, καθορίζει δε τα στοιχεία που πρέπει να συγκεκρινώνουν οι επιχειρήσεις για να δικαιούνται να λάβουν εξίσωση, την ημερομηνία από της οποίας πρέπει να αρχίσει να πραγματοποιείται η προαναφερθείσα προσέγγιση, καθώς και το μέτρο κατά το οποίο πρέπει να συντελεστεί η μείωση των τιμών. Τα κατ' αυτόν τον τρόπο αναγνωριζόμενα συμφέροντα των καταναλωτών απαιτούν, επομένως, η μείωση των βελγικών τιμών μέχρι, περίπου, το επίπεδο του προβλεπομένου κόστους παραγωγής να έχει πλήρη ισχύ ανεξαρτήτως των διακυμάνσεων της βελγικής αγοράς. Αν η προσέγγιση μεταξύ των τιμών συντελούνταν με την αύξηση των τιμών της κοινής αγοράς και όχι με τη μείωση των βελγικών τιμών, όπως ισχυρίστηκε η προσφεύγουσα, η εξίσωση θα καθίστατο επιχορήγηση χωρίς λόγο και χωρίς σκοπό.

Κατά το άρθρο 26 της Συμβάσεως, ο δικαιολογητικός λόγος της εξισώσεως εξυπονεί την ανάγκη μείσεως του επιπέδου των βελγικών τιμών μέχρις ενός λίγο-πολύ σταθερού ορίου, το οποίο προσδιορίζεται βάσει συνολικής εκτιμήσεως, στηριζομένης σε προβλέψεις σχετικά με το κόστος παραγωγής στο Βέλγιο κατά το τέλος της μεταβατικής περιόδου. Αφετέρου, πρέπει να διαπιστωθεί ότι το γράμμα του άρθρου 26 δεν περιέχει καμία ακριβή ένδειξη ως προς το ζήτημα πώς πρέπει να συντελεστεί η προσέγγιση των τιμών εντός των προβλεπομένων ορίων, αν πρέπει, δηλαδή, να πραγματοποιηθεί από τις ίδιες τις επιχειρήσεις ή εξουσιαστικά.

Η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι η Συνθήκη προβλέπει σύστημα αγοράς στο οποίο οι τιμές καθορίζονται από τις επιχειρήσεις και ότι εν προκειμένω, συνε-

πώς, πλην ρητής εξαιρέσεως, οι ίδιες οι επιχειρήσεις καθορίζουν τις τιμές, όταν δε τους χορηγείται εξίσωση πρέπει να τις καθορίζουν στο επίπεδο του προβλεπομένου κόστους παραγωγής. Η προσφεύγουσα δεν αποκλείει, επομένως, κατά τρόπο απόλυτο την παρέμβαση της Ανωτάτης Αρχής κατά τον καθορισμό των τιμών, αλλά την περιορίζει σε περιπτώσεις τις οποίες προβλέπει ρητώς η Συνθήκη, ιδίως δε το άρθρο 61.

Η μείωση των βελγικών τιμών την οποία απαιτεί η Σύμβαση είναι έργο μεγάλης σημασίας, το οποίο έχει ως σκοπό την προετοιμασία, υπό ιδιαίτερες δυσχερείς συνθήκες, της ενσωματώσεως του βελγικού άνθρακα στην κοινή αγορά, καθοδηγείται δε από το γενικό συμφέρον της Κοινότητας προς προοδευτική ομαλοποίηση της κοινής αγοράς άνθρακα.

Κατά την άποψη αυτή, επομένως, όλοι αυτοί οι στόχοι υπόκεινται ή εξαρτώνται κυρίως από την ελεύθερη εκτίμηση μόνων των βελγικών ανθρακωρυχείων κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου. Η συνέπεια αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

Επί πλέον, η κανονική λειτουργία της οικονομίας της αγοράς θα κατέληγε στη διαμόρφωση τιμών στην αγορά οι οποίες θα ήταν αποτέλεσμα της προσφοράς και της ζήτησεως και θα υπέκειντο σε συνεχείς μεταβολές. Οι τιμές του βελγικού άνθρακα, όμως, πρέπει, κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου, να διαμορφώνονται και να διατηρούνται σε επίπεδο περί το προβλεπόμενο κόστος παραγωγής. Το όριο αυτό, του οποίου ο καθορισμός είναι αποτέλεσμα συνολικής εκτιμήσεως, η οποία στηρίζεται, μεταξύ άλλων, στις προβλέψεις σχετικά με τη βελτίωση της αποδόσεως των ανθρακωρυχείων και στις συνέπειες των προγραμμάτων σχετικά με τη διακοπή της λειτουργίας των οριακών ανθρακωρυχείων, διαφεύγει τις επιδράσεις της αγοράς. Αν οι τιμές του βελγικού άνθρακα επηρεάζονταν από την προσφορά και τη ζήτηση, η μείωσή τους δεν θα ήταν εξασφαλισμένη.

Τέλος, το άρθρο 61 της Συνθήκης δεν εφαρμόζεται εν προκειμένω. Η διάταξη αυτή επιτρέπει μόνον την παρέμβαση σε περίπτωση που είναι αναγκαία προς αντιμετώπιση προσωρινών δυσχερειών οφειλομένων σε υπερβολικές αυξήσεις, οι οποίες είναι αποτέλεσμα της κανονικής λειτουργίας της οικονομίας της αγοράς. Η συνεχής χρήση των δυνατοτήτων που παρέχει το άρθρο αυτό προκειμένου να επιτευχθεί η διατήρηση των τιμών σε τεχνητό επίπεδο προσδιοριζόμενο με βάση την εκτίμηση του προβλεπομένου κόστους παραγωγής στο τέλος της μεταβατικής περιόδου θα αποτελούσε εκτροπή από τον σκοπό του άρθρου. Επί πλέον, η δυσκινησία της διαδικασίας του άρθρου 61 δεν προσφέρεται για τον καθορισμό τιμών οι οποίες υπόκεινται σε αναθεώρηση λόγω των μεταβολών των εκτιμήσεων σχετικά με το προβλεπόμενο κόστος παραγωγής, οι οποίες συ-

ντελούνται όσο πλησιάζει το τέλος της μεταβατικής περιόδου και όσο τα σχέδια πραγματοποιούνται ήδη εν μέρει.

Ότι το άρθρο 61 δεν θεσπίστηκε για τέτοιες περιπτώσεις καταδεικνύεται, επί πλέον, από το ότι απαιτεί να προηγηθεί διαβούλευση με τη Συμβουλευτική Επιτροπή και το Συμβούλιο «τόσο επί της σκοπιμότητας των μέτρων αυτών όσο και επί του επιπέδου των τιμών που προσδιορίζεται από αυτά», δηλαδή επί θεμάτων οικονομικής σκοπιμότητας. Η προκειμένη περίπτωση είναι εντελώς διαφορετική, καθ' όσον αναφέρεται στην εκτίμηση του μελλοντικού κόστους παραγωγής, λαμβανομένων υπόψη των βελτιώσεων της αναμενόμενης αποδόσεως λόγω της πραγματοποιήσεως σχεδίων εξοπλισμού και εκσυγχρονισμού, πράγμα που είναι καθαρώς τεχνικής φύσεως. Όσον αφορά το μέτρο της μείωσης, δεν έγινε συζήτηση σχετικά, καθ' όσον η Σύμβαση το έχει ήδη καθορίσει.

Κατά την προφορική διαδικασία, εν τούτοις, η προσφεύγουσα επισήμανε ότι, εφ' όσον οι επιχειρήσεις δεν συμμορφώνονται προς την υποχρέωση μείωσης των τιμών τους εντός των ορίων που προβλέπει η Σύμβαση, η Ανωτάτη Αρχή έχει στη διάθεσή της έμμεσους τρόπους προκειμένου να εξασφαλίσει την πραγματοποίηση του σκοπού του άρθρου 26, μπορεί, δηλαδή, να καταργήσει την εξίσωση για τις επιχειρήσεις οι οποίες δεν εξεπλήρωσαν τις υποχρεώσεις τους. Δεδομένου ότι το μέσο αυτό είναι επαρκώς αποτελεσματικό, δεν υπάρχει λόγος να θεωρηθεί απαραίτητος ο καθορισμός των τιμών εξουσιαστικά.

Το Δικαστήριο δεν μπορεί να δεχτεί το επιχείρημα αυτό, καθ' όσον, κατά γενικά παραδεδομένο κανόνα δικαίου, μια τέτοια έμμεση αντίδραση της Ανωτάτης Αρχής σε παράνομη πράξη των επιχειρήσεων πρέπει να είναι ανάλογη προς το εύρος αυτής της πράξεως. Για τον λόγο αυτό, η Ανωτάτη Αρχή δεν δικαιούται παρά μόνον να ελαττώσει την εξίσωση κατά το μέτρο κατά το οποίο οι επιχειρήσεις δεν μείωσαν τις τιμές τους εντός των προβλεπομένων ορίων. Στην περίπτωση αυτή, οι επιχειρήσεις έχουν πάντοτε βέβαιο συμφέρον να διακινδυνεύσουν τέτοια μείωση της εξισώσεως και να προτιμήσουν το κέρδος από τις σχετικά πολύ υψηλές τιμές παρά μια μεγαλύτερη εξίσωση αντίστοιχη προς τη μείωση των τιμών στην οποία θα είχαν συγκατανεύσει, καθ' όσον μάλιστα οι διαθέσιμοι πόροι για τη χορήγηση εξισώσεως φθίνουν.

Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι έμμεση παρέμβαση της Ανωτάτης Αρχής υπό τη μορφή της μείωσης της εξισώσεως δεν αρκεί για να εξασφαλιστεί η πραγματοποίηση του στόχου τον οποίο θέτει το άρθρο 26, παράγραφος 2, περίπτωση α, της Συμβάσεως.

Υπ' αυτές τις συνθήκες πρέπει να γίνει δεκτό ότι μόνον η απ' ευθείας παρέμβαση της Ανωτάτης Αρχής είναι ικανή να εγγυηθεί την άμεση πραγματοποίηση

της μείωσης των τιμών, η οποία πρέπει υποχρεωτικά να συνοδεύει την εξίσωση.

Κατά την προφορική διαδικασία, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι το γεγονός ότι η Συνθήκη δεν προβλέπει ρητώς την εξουσία κυριαρχικού καθορισμού των τιμών εμποδίζει την αναγνώριση τέτοιας εξουσίας κατά ερμηνεία την οποία θεωρεί διασταλτική και ανεπίτρεπτη από νομική άποψη. Το Δικαστήριο δεν συμεριζεται αυτή την άποψη, καθ' όσον εδώ πρόκειται για εξουσία χωρίς την οποία, όπως μόλις διαπιστώθηκε, η εξίσωση δεν μπορεί να λειτουργήσει όπως επιτάσσει το άρθρο 26 της Συμβάσεως, δηλαδή επί τη βάση αμέσου και εξασφαλισμένης μείωσης των τιμών. Κατά την άποψη του Δικαστηρίου, είναι δυνατή, χωρίς να χρειάζεται να γίνει διασταλτική ερμηνεία, η εφαρμογή ερμηνευτικού κανόνα γενικώς παραδεδεγμένου τόσο στο διεθνές όσο και στο εθνικό δίκαιο, κατά τον οποίο οι κανόνες που θέτει μια διεθνής συνθήκη ή ένας νόμος αναγνωρίζουν σιωπηρώς τους κανόνες χωρίς τους οποίους δεν θα είχαν έννοια ή δεν θα μπορούσαν να εφαρμοστούν κατά τρόπο λογικό και πρόσφορο. Εξ άλλου, κατά το άρθρο 8 της Συνθήκης, η Ανωτάτη Αρχή έχει το καθήκον να μεριμνά για την πραγματοποίηση των σκοπών που καθορίζονται στη Συνθήκη και κατά τους όρους τους προβλεπομένους από αυτήν. Από την αρχή η οποία διατυπώνεται στη διάταξη αυτή, κατευθυντήρια αρχή όσον αφορά τις εξουσίες της Ανωτάτης Αρχής οι οποίες προβλέπονται στο κεφάλαιο I της Συνθήκης, πρέπει να συναχθεί ότι η Ανωτάτη Αρχή απολαύει ορισμένου βαθμού αυτονομίας όσον αφορά τον προσδιορισμό των μέτρων εκτέλεσεως τα οποία είναι απαραίτητα για την πραγματοποίηση των σκοπών που προβλέπει η Συνθήκη ή η Σύμβαση, η οποία αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της. Δεδομένου ότι εδώ πρόκειται για την πραγματοποίηση του σκοπού του άρθρου 26 της Συμβάσεως, η Ανωτάτη Αρχή έχει εξουσία, αν όχι υποχρέωση, να λάβει — εντός των ορίων τα οποία χαράσσει η διάταξη αυτή — τα μέτρα που είναι ικανά να εξασφαλίσουν τη μείωση των τιμών του βελγικού άνθρακα.

Κατά συνέπεια, η εκ μέρους της Ανωτάτης Αρχής εκπλήρωση της αποστολής της προϋποθέτει, εν προκειμένω, την εξουσία της να καθορίζει τις τιμές. Πρέπει, ωστόσο, να αναγνωρισθεί ότι η έκταση της εξουσίας αυτής περιορίζεται στο μέτρο μόνο που είναι αναγκαίο για την επίτευξη της εξασφάλισεως μείωσης των τιμών του βελγικού άνθρακα για το σύνολο των καταναλωτών του από την αρχή της μεταβατικής περιόδου και κατά το μέτρο που προβλέπεται στο άρθρο 26 της Συμβάσεως.

Περαιτέρω, η προσφεύγουσα αρνείται να αναγνωρίσει την εξουσία της Ανωτάτης Αρχής να καθορίζει τις τιμές, υποστηρίζοντας ότι η φράση «ο τιμοκατάλογος που ορίζεται με τη βάση αυτή δεν δύναται να μεταβληθεί χωρίς τη συμφωνία της Ανωτάτης Αρχής» στο άρθρο 26, παράγραφος 2, περίπτωση α, έχει την έννοια ότι απαγορεύει στην Ανωτάτη Αρχή να θεσπίσει τιμοκατάλογο με τιμές του επιπέδου στο οποίο πρέπει να μειωθούν οι τιμές του βελγικού άνθρακα κατ' εφαρμογή του άρθρου 26 της Συμβάσεως. Στην προαναφερθείσα

διάταξη, ωστόσο, δεν περιέχεται τέτοια απαγόρευση: τη συνάγει η προσφεύγουσα κατά τρόπο έμμεσο και εξ αντιδιαστολής. Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή παρά μόνον ως έσχατο μέσον, όταν καμιά άλλη ερμηνεία δεν φαίνεται να είναι πρόσφορη ή να συμβιβάζεται προς το γράμμα της διατάξεως, τα συμφραζόμενα της και τον σκοπό τους. Εν προκειμένω, όμως, δεν συντρέχει τέτοια περίπτωση, δεδομένου ότι η διάταξη, όπως είναι διατυπωμένη, εξηγείται από τον σκοπό της εξαρτήσεως κάθε μεταγενέστερης τροποποιήσεως από την έγκριση της Ανωτάτης Αρχής σε περιπτώσεις κατά τις οποίες η Ανωτάτη Αρχή δεν χρειάστηκε να παρέμβει, καθ' όσον οι επιχειρήσεις μείωσαν τις τιμές τους με δική τους πρωτοβουλία.

Μολονότι από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι εν προκειμένω η Ανωτάτη Αρχή ενήργησε σαφώς εντός του πλαισίου των εξουσιών της, πρέπει ακόμα να εξεταστεί αν η ενέργεια της συνιστά κατάχρηση εξουσίας έναντι της προσφεύγουσας, καθ' όσον επεδίωκε, όπως ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, διαρθρωτικούς σκοπούς, η δε ενέργειά της καθοδηγούνταν από την επιθυμία της να μειώσει τις τιμές ενόψει ορισμένων δυσχερειών ως προς την εμπορία του άνθρακα κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Η μείωση των τιμών σε συνάρτηση με την εξίσωση προβλέπεται ως υποχρεωτική στο άρθρο 26 της Συμβάσεως, όπου ορίζεται επίσης το μέτρο της μείωσεως αυτής. Υπ' αυτές τις συνθήκες, δεν είναι δυνατόν να θεθεί ζήτημα καταχρήσεως εξουσίας, αφού το μόνο μέτρο το οποίο μπορούσε να λάβει η Ανωτάτη Αρχή προς επιδίωξη του στόχου του άρθρου 26 συνίστατο ακριβώς στη μείωση των τιμών του βελγικού άνθρακα. Ελλείψει αποδεικτικών στοιχείων σχετικά με το ότι το επίπεδο των τιμών το οποίο καθόρισε η Ανωτάτη Αρχή εκδίδοντας την απόφαση 22/55 ήταν διαφορετικό από το επίπεδο το οποίο θα προέκυπτε κατόπιν καθορισμού των τιμών κατά τη βούληση του άρθρου 26, παράγραφος 2, περίπτωση α, της Συμβάσεως, η εν λόγω απόφαση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι εκδόθηκε κατά κατάχρηση εξουσίας. Πράγματι, και αν ακόμα αποδεικνυόταν — πράγμα που δεν συμβαίνει — ότι η Ανωτάτη Αρχή καθοδηγήθηκε απο την επιθυμία είτε να προβεί σε ορισμένες διαρθρωτικές μεταβολές είτε να αντιμετωπίσει δυσχέρειες κατά την εμπορία του άνθρακα με μείωση των τιμών, θα αποσκοπούσε στην επίτευξη αποτελεσμάτων τα οποία θα είχαν αναποφευκτα και εν πάση περιπτώσει ως συνέπεια την επιδίωξη του νομίμου σκοπού της ενεργείας της. Περαιτέρω, η καθής δεν μπορεί να κατηγορηθεί ότι προσπάθησε, από το 1952 μέχρι το 1955, να περατώσει τους κατά προσέγγιση υπολογισμούς της σχετικά με το προβλεπόμενο κόστος παραγωγής για το 1958 ούτε ότι συνέλεξε προς τον σκοπό αυτό, όπως και έκανε, τα κατάλληλα για να διαφωτιστεί σχετικά στοιχεία. Από την έκθεση της Μικτής Επιτροπής η οποία είναι επιφορτισμένη με τη μελέτη της εξισώσεως για τα βελγικά ανθρακωρυχεία, καθώς και από τους λεπτομερείς υπολογισμούς της Ανωτάτης Αρχής σχετικά με την εκ μέρους της εκτίμηση του επιπέδου του προβλεπομένου κόστους παραγωγής, προκύπτει ότι η Ανωτάτη Αρχή είχε, μεταξύ άλλων, ως σκοπό τη μείωση των τιμών του βελγικού άνθρακα στο πλαίσιο του συστήματος που προβλέπει

το άρθρο 26 της Συμβάσεως, ειδικότερα δε κατά το μέτρο το οποίο επιβάλλει η διάταξη αυτή. Και αν ακόμα μεταξύ των λόγων επί των οποίων στηρίζεται η ενέργεια της Ανωτάτης Αρχής περιλαμβάνεται και ένας λόγος που δεν ευσταθεί, η απόφαση 22/55 δεν θεωρείται ως εκ τούτου ως εκδοθείσα κατά κατάχρηση εξουσίας, εφ' όσον δεν θίγεται ο κύριος σκοπός του άρθρου 26 της Συμβάσεως.

Για τους ανωτέρω εκτιθεμένους λόγους, ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως οι οποίοι προβάλλονται με την προσφυγή πρέπει να απορριφθούν.

II) Σχέση μεταξύ τιμής πωλήσεως και προβλεπομένου κόστους παραγωγής

Η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι η Ανωτάτη Αρχή ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας καθορίζοντας τις τιμές χωρίς να λάβει υπόψη το προβλεπόμενο κόστος παραγωγής στο τέλος της μεταβατικής περιόδου, κατά τρόπο ώστε η μέση τιμή κατά τον τιμοκατάλογο τον οποίο δημοσίευσε προς τον σκοπό αυτό να είναι κατώτερη του προβλεπομένου κόστους παραγωγής.

Το άρθρο 26 της Συμβάσεως καθορίζει το μέτρο κατά το οποίο πρέπει να πραγματοποιηθεί η προσέγγιση των βελγικών τιμών προς τις τιμές της κοινής αγοράς, εξυπακουμένου ότι, σε περίπτωση που οι τιμές της κοινής αγοράς υπερβαίνουν το επίπεδο του προβλεπομένου κόστους παραγωγής στο Βέλγιο, δεν χρειάζεται να μειωθούν οι βελγικές τιμές μέχρι, περίπου, το προβλεπόμενο κόστος παραγωγής, διότι στην περίπτωση αυτή ο σκοπός της προσεγγίσεως θα είχε ήδη επιτευχθεί.

Πριν εξεταστεί το ζήτημα αν η Ανωτάτη Αρχή καθόρισε τις τιμές κατά το προβλεπόμενο μέτρο, πρέπει να ερευνηθεί αν είναι αλήθεια — όπως ισχυρίζεται η προσφεύγουσα — ότι η Ανωτάτη Αρχή υποκατέστησε τις τιμές του Ruhr στη θέση των τιμών της κοινής αγοράς χωρίς να λάβει υπόψη το τεχνητά χαμηλό επίπεδο των τιμών του Ruhr καθώς και το υψηλότερο επίπεδο τιμών ορισμένων άλλων περιοχών.

Η καθής υποστηρίζει ότι θέλησε να καλύψει, εντός των προβλεπομένων ορίων, το άνοιγμα μεταξύ των βελγικών τιμών και των τιμών του Ruhr, δεδομένου ότι η περιοχή αυτή κατέχει το «price leadership» εντός της κοινής αγοράς, λόγω του ότι διαθέτει το μεγαλύτερο εξαγωγίμο πλεόνασμα των ειδών άνθρακα τα οποία περιλαμβάνονται στο σύστημα της εξισώσεως.

Ως προς την αμφισβήτηση αυτή, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η Ανωτάτη Αρχή, μειώνοντας τη διαφορά μεταξύ των βελγικών τιμών και των τιμών του

Ruhr και στηριζόμενη στις τιμές του Ruhr όπως ίσχυαν, δηλαδή χωρίς να λάβει υπ' όψη τον ενδεχόμενος τεχνητό χαρακτήρα αυτών των τιμών, άφησε ορισμένο περιθώριο μεταξύ των δύο αυτών επιπέδων τιμών. Όσον αφορά τον ενδεχομένως τεχνητό χαρακτήρα των τιμών του Ruhr, η Ανωτάτη Αρχή ορθώς δεν τον έλαβε υπόψη, διότι το ζήτημα αν οι τιμές της κοινής αγοράς προσδιορίζονται από τις τιμές του Ruhr είναι ζήτημα πραγματικό το οποίο δεν εξαρτάται από τον ενδεχομένως τεχνητό χαρακτήρα των τιμών αυτών. Επομένως, δεδομένου ότι η Ανωτάτη Αρχή δεν καθόρισε τις βελγικές τιμές στο επίπεδο των τιμών του Ruhr, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα κατέδειξε ότι οι τιμές τις οποίες καθόρισε η Ανωτάτη Αρχή ήταν, σε ορισμένες εξαιρετικές περιπτώσεις, χαμηλότερες από τις τιμές οι οποίες ίσχυαν για ορισμένες άλλες περιοχές, ιδίως για το Aachen, καθώς και για το Nord και το Pas-de-Calais. Μόνον ως προς τις λίγες αυτές περιπτώσεις υποστηρίχθηκε ότι η Ανωτάτη Αρχή υπερέβη το επίπεδο των τιμών της κοινής αγοράς. Η προσφεύγουσα, όμως, δεν επικαλέστηκε κανένα πραγματικό γεγονός ή καμιά περίπτωση που να επιτρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι στις προαναφερθείσες περιπτώσεις το επίπεδο των τιμών στις εν λόγω περιοχές προσδιόριζε το επίπεδο των τιμών της κοινής αγοράς. Υπ' αυτές τις συνθήκες, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι οι τιμές τις οποίες καθόρισε η Ανωτάτη Αρχή ήταν χαμηλότερες από τις τιμές της κοινής αγοράς.

Επομένως, το πρώτο ζήτημα το οποίο ανακύπτει είναι αν η Ανωτάτη Αρχή, εξασφαλίζοντας την προσέγγιση των τιμών με τον καθορισμό των βελγικών τιμών σε επίπεδο χαμηλότερο από αυτό που ίσχυε προηγουμένως, εξέτρεψε ή όχι την εκτίμηση του προβλεπομένου κόστους παραγωγής για το 1958, στην οποία όφειλε να προβεί, από τον σκοπό της, καθ' όσον το επίπεδο του κόστους αυτού αποτελεί, κατά το άρθρο 26, το όριο κάθε μείωσης των τιμών την οποία μπορεί να δικαιολογήσει η εξίσωση.

Πράγματι, ο στόχος της πλήρους και οριστικής ενσωματώσεως του βελγικού άνθρακα στην κοινή αγορά είναι, χωρίς αμφιβολία, σύμφωνος προς το εν γένει πνεύμα της Συνθήκης, υπερακοντίζει όμως το πεδίο ενεργείας του άρθρου 26, παράγραφος 2, περίπτωση α, της Συμβάσεως, το οποίο προβλέπει ενσωμάτωση μόνο κατά το μέτρο που την επιτρέπει το προβλεπόμενο κόστος παραγωγής στο Βέλγιο στο τέλος της μεταβατικής περιόδου. Το εν λόγω άρθρο προβλέπει για την περίοδο αυτή σύστημα εξισώσεως, το οποίο είναι χρονικώς περιορισμένο· η εξίσωση συνδέεται, επομένως, προς την εξέλιξη του προβλεπομένου κόστους παραγωγής, προκειμένου να εξασφαλιστεί αντιστοιχη εξέλιξη των τιμών. Μπορεί στο τέλος της μεταβατικής περιόδου να αποδειχτεί αναγκαία μεγαλύτερη μείωση του κόστους παραγωγής, προκειμένου να καταστεί δυνατή η οριστική ενσωμάτωση του βελγικού άνθρακα στην κοινή αγορά· η πραγματοποίησή του νέου αυτού στόχου θα εξαρτηθεί από τα διαθέσιμα κατά τον χρόνο αυτό μέσα, το ζήτημα όμως αυτό είναι άσχετο προς το άρθρο 26, παράγραφος 2, περίπτωση α, της Συμβάσεως και προς το σύστημα το οποίο προβλέπει το άρθρο αυ-

τό. Αν, όπως ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, η Ανωτάτη Αρχή είχε καθορίσει τις τιμές με αποκλειστικό σκοπό την προσέγγισή τους προς τις τιμές της κοινής αγοράς και αγνοώντας το επίπεδο του προβλεπομένου κόστους παραγωγής στο τέλος της μεταβατικής περιόδου, η απόφασή της θα είχε εκδοθεί κατά κατάχρηση εξουσίας και θα έπρεπε να ακυρωθεί. Εν προκειμένω, όμως, δεν συντρέχει τέτοια περίπτωση.

Η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε, όπως όφειλε, στοιχεία από τα οποία να αποδεικνύεται ότι η καθής καθόρισε τις τιμές πώλησεως κατά τρόπο αντίθετο προς τις διατάξεις της Συνθήκης, προς τα αντικειμενικά γεγονότα και προς τα συμφέροντα των βελγικών ανθρακωρυχείων, ότι εξετίμησε δε το προβλεπόμενο κόστος παραγωγής του εν λόγω άνθρακα για το 1958 με αποκλειστικό — ή τουλάχιστον με κύριο — σκοπό τη μείωση των τιμών χωρίς να λάβει υπόψη το όριο το οποίο θέτει το άρθρο 26, παράγραφος 2, περίπτωση α, της Συμβάσεως.

Οι διαφορετικές απόψεις τις οποίες υποστήριζαν οι διάδικοι κατά τη συζήτηση σχετικά με την εκτίμηση του κόστους παραγωγής του βελγικού άνθρακα στο τέλος της μεταβατικής περιόδου αναφέρονται αποκλειστικώς σε στατιστικά στοιχεία, των οποίων η αξιολόγηση από άποψη καθαρώς λογιστική δεν μπορεί να προδικάσει τη νομιμότητα του προσβαλλομένου μέτρου, καθ' όσον από την αξιολόγηση αυτή δεν προκύπτει καμία ένδειξη ικανή να στηρίξει την άποψη ότι κατά την εκτίμηση του κόστους παραγωγής η Ανωτάτη Αρχή επεδίωξε σκοπό άλλο από τον οριζόμενο στο άρθρο 26, παράγραφος 2, περίπτωση α, της Συμβάσεως.

Ακόμα και αν η καθής διέπραξε ορισμένα σφάλματα κατά την επιλογή των στοιχείων των υπολογισμών της, όπως συμβαίνει όσον αφορά το έτος αναφοράς και όπως θα μπορούσε να συμβεί επίσης όσον αφορά τις αποσβέσεις και την κατάταξη των κατηγοριών άνθρακα σε ομάδες, δεν έπεται ότι τα σφάλματά της αποτελούν *ipso facto* απόδειξη περί καταχρήσεως εξουσίας, εφόσον δεν αποδεικνύεται επίσης ότι η Ανωτάτη Αρχή, επιδεικνύοντας βαριά απρονοησία ή απερισκεψία ισοδύναμη προς παραγνώριση του νομίμου σκοπού, επεδίωξε, κατ' αντικειμενική κρίση, σκοπούς άλλους από εκείνους για τους οποίους έχουν παραχωρηθεί οι εξουσίες τις οποίες προβλέπει το άρθρο 26, παράγραφος 2, περίπτωση α.

Πράγματι, όσον αφορά τον καθορισμό του προβλεπομένου κόστους παραγωγής για το 1958, φαίνεται προφανές ότι, σχετικά με την επιλογή ως έτους αναφοράς, *caeteris paribus*, του 1952 και όχι του 1955, οπότε εξεδόθησαν οι εν λόγω αποφάσεις, στοιχεία απρόβλεπτα κατά το 1952 και νωρίτερα ήταν ή μπορούσε να καταστεί δυνατόν να προβλεφθούν κατά το 1955. Πρέπει, ακόμα, να παρατηρηθεί ότι η καθής εκάλυψε, εν τούτοις, ή τουλάχιστον προσπάθησε να καλύψει, τα σφάλματά της αυξάνοντας είτε την τιμή πώλησεως του άνθρακα είτε το ποσό

της εξισώσεως λαμβάνοντας υπόψη την αύξηση των μισθών και ορισμένα στοιχεία ελάσσονος σημασίας. Το ίδιο ισχύει όσον αφορά το γεγονός ότι η καθής έλαβε υπόψη τις προβλέψεις του 1955 σχετικά με την αναδιοργάνωση των οριακών ορυχείων (βλ. Έκθεση της Μικτής Επιτροπής Ορυχείων), καθώς και ορισμένες επιχορηγήσεις και δαπάνες για την ανακαίνιση των εγκαταστάσεων μέσω αποσβέσεων, χωρίς, ωστόσο, να δεχτεί τα ποσά των αποσβέσεων που είχαν περιληφθεί στα λογιστικά βιβλία των επιχειρήσεων. Τα γεγονότα αυτά, θεωρούμενα είτε ως σύνολο είτε καθένα χωριστά, είναι χαρακτηριστικά της δικαιολογημένης επιθυμίας και βουλήσεως της καθής να προσπαθεί να προβεί σε όλο και περισσότερο ακριβή υπολογισμό του προβλεπομένου κόστους παραγωγής στο τέλος της μεταβατικής περιόδου.

Όσον αφορά την κατάταξη ή την «ομαδοποίηση» των διαφόρων ειδών άνθρακα κατά είδη και κατηγορίες, οι διάδικοι συμφωνούν ότι μόνη δυνατή είναι η κατάταξη κατά κατηγορίες. Αφού πρότειναν, πριν από την απόφαση της 16ης Ιουλίου 1956, με κοινή συμφωνία, παρά την εκατέρωθεν διατύπωση ορισμένων επιφυλάξεων, μία τιμή η οποία αντιπροσώπευε τον μέσο όρο που προέκυπτε κατόπιν κατατάξεως σε ομάδες όλων μαζί των κατηγοριών, οι διάδικοι, κάνοντας χρήση αυτών των επιφυλάξεων, παρουσίασαν και πρότειναν τιμές βάσει νέας κατατάξεως σε ομάδες τόσο διαφορετικές, ώστε καθίσταται δυσχερής, αν όχι αδύνατη, η σύγκριση των τιμών. Εν τούτοις, χωρίς να εξεταστούν τα ουσιώδη πλεονεκτήματα των διαφόρων αυτών τρόπων κατατάξεως σε ομάδες, πρέπει να διαπιστωθεί ότι από τη λεπτομερή τους έρευνα δεν προέκυψε ότι η μέθοδος την οποία επέλεξε η καθής κατέληξε σε αποτέλεσμα αντίθετο προς την προσέγγιση των τιμών του βελγικού άνθρακα προς τις τιμές της κοινής αγοράς παρά το περι το προβλεπόμενο κόστος παραγωγής για το 1958 όριο.

Για τους ανωτέρω εκτιθεμένους λόγους, ο περί καταχρήσεως εξουσίας λόγος είναι αβάσιμος όσον αφορά το επίπεδο των τιμών πώλησεως και τη σχέση του προς το προβλεπόμενο κόστος παραγωγής στο τέλος της μεταβατικής περιόδου.

III) *Παρέμβαση της Βελγικής Κυβερνήσεως*

Η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι με την απόφαση 22/55 μειώθηκαν οι τιμές πώλησεως προκειμένου να εξυπηρετηθούν στόχοι της οικονομικής πολιτικής της Βελγικής Κυβερνήσεως και μάλιστα κατά παρέμβαση της κυβερνήσεως αυτής· παρέλειψε, όμως, να διευκρινίσει επί ποίων σημείων οι στόχοι αυτοί ήταν αντίθετοι προς τους στόχους τους οποίους μπορούσε νομίμως να επιδιώκει η Ανωτάτη Αρχή, στη θέση των οποίων και υποκαταστάθηκαν. Η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι με την απόφαση 22/55 η Ανωτάτη Αρχή θυσίασε τα νόμιμα συμφέροντα των Βέλγων παραγωγών χάριν της πολιτικής της Κυβερνήσεώς

τους· είναι, εξάλλου, φυσιολογικό επί θεμάτων τέτοιου είδους να γίνονται συζητήσεις και διαβουλεύσεις. Το μη αμφισβητηθέν γεγονός ότι η Ανωτάτη Αρχή καθόρισε τις τιμές πωλήσεως σε επίπεδο υψηλότερο από αυτό που πρότεινε η Βελγική Κυβέρνηση, δείχνει μάλλον ότι διατηρήθηκε η ελευθερία εκτιμήσεως της Ανωτάτης Αρχής.

Η εν λόγω αιτίαση είναι, επομένως, αβάσιμη.

IV) Καθορισμός τιμής πωλήσεως σε ορισμένες περιπτώσεις χωρίς πρόβλεψη εξισώσεως

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η μη εφαρμογή του συστήματος της εξισώσεως στην περίπτωση των ακατατάκτων παχέων ανθράκων της Campine κατ' ουδένα τρόπο δεν υπονοεί ότι τα είδη αυτά έχουν ήδη ενσωματωθεί επαρκώς στην κοινή αγορά, ώστε να τεθούν εκτός του εν λόγω συστήματος· είναι της γνώμης ότι πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι θα μπορούσε να χρειαστεί να γίνει νέα μείωση των βελγικών τιμών και να επαναληφθεί, ενδεχομένως, η πληρωμή εξισώσεως και για τα ανθρακωρυχεία της Campine.

Πράγματι, με το έγγραφο της 28ης Μαΐου 1955 το σύστημα εξισώσεως εξακολουθεί να εφαρμόζεται επί των εν λόγω ειδών άνθρακα παρά τις τροποποιήσεις οι οποίες επιφέρονται στους κανόνες κατά τους οποίους είναι καθορισμένο για ορισμένες επιχειρήσεις το ύψος της εξισώσεως· επομένως, το σύστημα το οποίο προβλέπει το άρθρο 26, παράγραφος 2, περίπτωση α, της Συμβάσεως εφαρμόζεται επ' αυτών των ειδών, ιδίως όσον αφορά την ανάγκη να εξασφαλιστεί η πλήρης εφαρμογή του συστήματος μέσω του καθορισμού των τιμών.

Όπως διαπιστώθηκε ήδη, ο καθορισμός των τιμών εμφανίζεται ως μέτρο γενικό και απαραίτητο για την εφαρμογή του εξαιρετικού συστήματος το οποίο προβλέπει το άρθρο 26, παράγραφος 2, για το σύνολο της βελγικής παραγωγής άνθρακα.

Το ζήτημα αν το σύστημα αυτό επιτρέπει τη μείωση ή ακόμα και την κατάργηση της εξισώσεως ανάλογα με τις συνθήκες παραγωγής ορισμένων μεμονωμένων επιχειρήσεων αποτελεί αντικείμενο της αιτιάσεως η οποία αναφέρεται στην αρχή της επιλεκτικότητας κατά την εφαρμογή του άρθρου 26. Η νομιμότητα της επιλεκτικότητας θα εξεταστεί αργότερα σε σχέση με το σύνολο των διατάξεων του εγγράφου της Ανωτάτης Αρχής προς τη Βελγική Κυβέρνηση της 28ης

Μαΐου 1955. Αντίθετα, μπορεί να διαπιστωθεί από τώρα ότι, ανεξάρτητα από την απόφαση η οποία θα ληφθεί σχετικά με την αρχή αυτή, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η δυνατότητα υπάρξεως πολλών τιμοκαταλόγων για τους καταναλωτές βελγικού άνθρακα ούτε και η δυνατότητα συνυπάρξεως, όσον αφορά το ίδιο είδος, άνθρακα με ελεύθερη τιμή και άνθρακα με καθορισμένη τιμή.

Κατά συνέπεια, στην προαναφερθείσα περίπτωση, η μείωση ή και η κατάργηση της εξισώσεως για ορισμένα είδη και για ορισμένες μόνο μεμονωμένες περιπτώσεις δεν συνεπάγεται τη θέση των ειδών αυτών εκτός τιμοκαταλόγου, καθ' όσον ο κατ' εφαρμογή του άρθρου 26, παράγραφος 2, θεσπιζόμενος τιμοκατάλογος δεν μπορεί παρά να είναι ενιαίος για το σύνολο των καταναλωτών βελγικού άνθρακα.

Η εκδοθείσα απόφαση εξηγείται, επομένως, από την κανονική εφαρμογή του κατά το άρθρο 26 συστήματος και από την κανονική άσκηση μιας εξουσίας απαραίτητης προκειμένου να εφαρμοστεί αυτό το σύστημα. Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως περί καταχρήσεως εξουσίας είναι αβάσιμος.

B — Ως προς το έγγραφο της 28ης Μαΐου 1955

1) Μείωση ή κατάργηση της εξισώσεως για ορισμένες επιχειρήσεις

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, καταρχάς, ότι η εισαγωγή ενός επιλεκτικού κριτηρίου στο σύστημα εξισώσεως, δηλαδή η προσαρμογή της εξισώσεως στη συγκεκριμένη κατάσταση κάθε επιχειρήσεως, συνιστά διάκριση απαγορευόμενη από τη Συνθήκη.

Ο ισχυρισμός αυτός πρέπει να απορριφθεί. Μετά την απόφαση η οποία περιέχεται στο έγγραφο της 28ης Μαΐου 1955, η εξίσωση μειώνεται, δηλαδή ακόμα και καταργείται, κατά το μέτρο που εκλείπουν στην πραγματικότητα τα μειονεκτήματα που δημιουργούν οι λιγότερο ευνοϊκές γεωλογικές συνθήκες, οι οποίες είναι και ένας από τους λόγους θεσπίσεως του ειδικού συστήματος που ισχύει για τα βελγικά ανθρακωρυχεία. Κατά συνέπεια, η διαφοροποίηση του ποσού της εξισώσεως αναλόγως των πραγματικών συνθηκών παραγωγής έχει ως σκοπό την αναγνώριση των πράγματι υφισταμένων διαφορών προκειμένου να εξασφαλιστεί ίση μεταχείριση επί αναλόγων περιστάσεων και, συνεπώς, να αποφευχθούν διακρίσεις. Η άποψη της προσφεύγουσας θα ευσταθούσε μόνον εάν η Ανωτάτη Αρχή δεν είχε εφαρμόσει ενιαίο και αντικειμενικό κριτήριο

προκειμένου να εξακριβώσει αν η ιδιαίτερη κατάσταση κάθε επιχειρήσεως ήταν σύμφωνη προς τους λόγους θεσπίσεως του συστήματος της εξισώσεως. Με την απόφαση, όμως, η οποία περιέχεται στο έγγραφο, ορίστηκε ένα τέτοιο κριτήριο, επί πλέον δε δεν αμφισβητήθηκε το γεγονός ότι η κατάσταση των τριών ανθρακωρυχείων είναι σύμφωνη προς αυτό το κριτήριο.

Δεύτερον, η προσφεύγουσα είναι της γνώμης ότι, δεδομένου ότι το άρθρο 26, παράγραφος 2, κάνει λόγο για «βελγικό άνθρακα» και ότι οι κατά τις περιπτώσεις β και γ του άρθρου αυτού εξισώσεις έχουν γενικό χαρακτήρα, η κατά την περίπτωση α εξίσωση έχει επίσης γενικό χαρακτήρα.

Το επιχείρημα αυτό δεν είναι πειστικό, δεδομένου ότι οι κατά τις περιπτώσεις β και γ εξισώσεις έχουν σαφώς ως προορισμό να καταστήσουν ικανή τη βελγική βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα καθώς και τους εξαγωγείς άνθρακα να αντέξουν στον ανταγωνισμό εντός της κοινής αγοράς σε περίπτωση που το όριο το οποίο προκύπτει βάσει του προβλεπομένου κόστους παραγωγής βρίσκεται πολύ υψηλότερα από τις τιμές της κοινής αγοράς. Για τους λόγους αυτούς, οι σκοποί οι οποίοι επιδιώκονται με τις εξισώσεις των περιπτώσεων β και γ είναι διαφορετικής φύσεως από τους σκοπούς οι οποίοι επιδιώκονται με την εξίσωση της περιπτώσεως α. Επί πλέον, οι περιπτώσεις β και γ περιέχουν ένα σύνολο διατάξεων οι οποίες έχουν ως σκοπό να ρυθμίσουν την κατανομή αυτών των εξισώσεων, ενώ δεν υπάρχουν τέτοιοι κανόνες όσον αφορά την εξίσωση της περιπτώσεως α. Ενόψει των διαφορών αυτών μεταξύ των παραγράφων α, β και γ και δεδομένου ότι η χρησιμοποίηση της εκφράσεως «βελγικός άνθρακας» εξηγείται τόσο στη μία όσο και στην άλλη περίπτωση, η διατύπωση του άρθρου 26 δεν επιτρέπει, από μόνη της, να συναχθεί το συμπέρασμα ότι στην εξίσωση της περιπτώσεως α πρέπει να αναγνωρισθεί γενικός χαρακτήρας.

Αν γινόταν δεκτό ότι η χορήγηση της εξισώσεως της περιπτώσεως α πρέπει να είναι ενιαία για όλες τις επιχειρήσεις χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι διαφορές τους ως προς τις συνθήκες παραγωγής, η εξίσωση θα δημιουργούσε διακρίσεις και θα στερούσαν του λόγου υπάρξεώς της, δεδομένου ότι θα μετατρέπóταν σε επιχορήγηση κατά το μέτρο που θα χορηγóυνταν σε επιχειρήσεις των οποίων οι συνθήκες παραγωγής δεν παρουσιάζουν τα μειονεκτήματα τα οποία αποτελούν τους λόγους θεσπίσεως του συστήματος της εξισώσεως. Κατά συνέπεια, προκειμένου περί χορηγήσεως εξισώσεως πρέπει κατ' ανάγκη να λαμβάνεται υπόψη η ιδιαίτερη κατάσταση κάθε επιχειρήσεως όσον αφορά τις συνθήκες παραγωγής.

Η προσφεύγουσα επικαλείται ακόμη υπέρ της απόψεώς της την ύπαρξη εγγυήσεως σχετικά με τη διατήρηση του επιπέδου εσόδων.

Παρά τη σιωπή της Συμβάσεως σχετικά με την ενδεχόμενη ύπαρξη σχέσεως μεταξύ της εξίσωσης και των εσόδων, εφόσον τα έσοδα μνημονεύονται αποκλειστικώς και μόνον στο άρθρο 25 σε σχέση με τη βάση υπολογισμού της εισφοράς, μια τέτοια ερμηνεία δεν θα μπορούσε να γίνει δεκτή παρά μόνον αν η εξίσωση έπρεπε απαραίτητως και υπό οποιεσδήποτε συνθήκες να καλύπτει το σύνολο της διαφοράς μεταξύ των υφισταμένων εσόδων κατά την έναρξη της μεταβατικής περιόδου. Αυτό, όμως, δεν συμβαίνει, καθ' όσον η εξίσωση δεν είναι παρά μέτρο διασφάλισης αναγκαίο προκειμένου να αποφευχθεί η επέλευση αποτόμων και επικινδύνων μετατοπίσεων της παραγωγής. Το εξαιρετικού χαρακτήρα καθεστώσ το οποίο προβλέπεται προς τον σκοπό αυτό πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 24 της Συμβάσεως, να λαμβάνει υπόψη τις υφιστάμενες καταστάσεις κατά τον χρόνο της δημιουργίας της κοινής αγοράς. Η διάταξη αυτή δεν επιτρέπεται, ωστόσο, να ερμηνευτεί διασταλτικά, δηλαδή ως εγγυώμενη τη διατήρηση του αρχικού επιπέδου εσόδων. Η θέσπιση συστήματος εξαιρετικού χαρακτήρα, όπως είναι το σύστημα της εξίσωσης, εξηγείται από το γεγονός ότι στο Βέλγιο υπάρχουν ορισμένες συνθήκες παραγωγής οι οποίες διαφέρουν ουσιωδώς από τις συνθήκες που υπάρχουν στις άλλες χώρες που συμμετέχουν στην κοινή αγορά. Η εξίσωση δεν μπορεί, επομένως, να υπερβαίνει τα όρια του αυστηρώς απαραίτητου προκειμένου να εξουδετερωθούν, σε ορισμένο μέτρο, οι συνέπειες της μειονεκτικής θέσεως την οποία έχουν ως αποτέλεσμα οι διαφορές αυτές, πράγμα που δεν συνεπάγεται την πρόβλεψη εγγυήσεως ως προς τη διατήρηση του αρχικού επιπέδου εσόδων. Το ζήτημα κατά ποίο μέτρο το άθροισμα της τιμής πώλησεως και της εξίσωσης — βάσει του οποίου προσδιορίζονται τα έσοδα των επιχειρήσεων — πρέπει να ποικίλλει κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου είναι ζήτημα το οποίο η Ανωτάτη Αρχή πρέπει να εξετάσει σε συνάρτηση με την πρόοδο του επανεξοπλισμού και της αναδιοργάνωσης των βελγικών ανθρακωρυχείων.

Περαιτέρω, αν είχε ως προορισμό να εγγυηθεί τη διατήρηση του αρχικού επιπέδου εσόδων, θα αντέκειτο προς την αρχή της προοδευτικής μειώσεως η οποία διατυπώνεται στο άρθρο 25 της Συμβάσεως.

Επί πλέον, η Σύμβαση έχει, σύμφωνα με το άρθρο 1, ως σκοπό την προοδευτική προσαρμογή της παραγωγής στις νέες συνθήκες οι οποίες οφείλονται στη δημιουργία της κοινής αγοράς και όχι την προσαρμογή των νέων συνθηκών στη διατήρηση των κατά την έναρξη της μεταβατικής περιόδου υφισταμένων καταστάσεων.

Εξ άλλου, αν η εξίσωση έπρεπε, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, να εξασφαλίζει στα ανθρακωρυχεία τα οικονομικά μέσα τα οποία κρίνονται απαραίτητα για την εκτέλεση των προγραμμάτων επανεξοπλισμού τους, ο σκοπός της εξίσωσης θα υπερέβαινε κατά πολύ τις αιτίες βάσει των οποίων εξηγείται και θα τη μετέτρεπε σε μέτρο προοριζόμενο να συμβάλει κατά τρόπο άμεσο και

ενεργό στην αναδιοργάνωση των βελγικών ορυχείων, πράγμα που θα ήταν αντίθετο προς τον μάλλον παθητικό χαρακτήρα ενός μέτρου διασφάλισης.

Η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε, τέλος, ότι η εξίσωση πρέπει να είναι ενιαία για όλα τα ανθρακωρυχεία λόγω του ότι η Συνθήκη και η Σύμβαση προβλέπουν, ιδίως στα άρθρα 5, τέταρτο εδάφιο, και 62 της Συνθήκης, καθώς και το άρθρο 24, περίπτωση β, και 26, παράγραφος 4, της Συμβάσεως, τη θέσπιση ειδικών μέτρων με σκοπό την εξομάλυνση των διαφορών οι οποίες υπάρχουν μεταξύ των ανθρακωρυχείων αν θεωρηθούν τα καθένα χωριστά.

Ο ισχυρισμός αυτός δεν ευσταθεί, διότι ναι μεν οι προαναφερθείσες διατάξεις προβλέπουν άλλα μέτρα εκτός από την εξίσωση για την εξάλειψη των διαφορών που υφίστανται μεταξύ των ανθρακωρυχείων, αυτό όμως δεν εμποδίζει καθόλου να λαμβάνονται υπόψη, στην περίπτωση του Βελγίου, κατά τον προσδιορισμό της εξισώσεως διαφορές τις οποίες παρουσιάζουν οι κατ' ιδίαν περιπτώσεις, κατά το μέτρο που αυτό συμβαδίζει προς το προβλεπόμενο για αυτήν τη χώρα σύστημα εξισώσεως.

Κατά συνέπεια, η παρούσα αιτίαση είναι αβάσιμη.

II) Απειλή καταργήσεως της εξισώσεως

Δεδομένου ότι η εξίσωση είναι μέτρο διασφάλισης το οποίο καθιστά δυνατή την ενσωμάτωση του βελγικού άνθρακα στην κοινή αγορά από την αρχή της μεταβατικής περιόδου, κατά τη διάρκεια της οποίας πρέπει να πραγματοποιηθεί το έργο της αναδιοργάνωσης και του επανεξοπλισμού, δεν προορίζεται να συμβάλει σ' αυτό κατά τρόπο άμεσο και ενεργό. Είναι προφανές ότι η εξίσωση χορηγείται υπό την προϋπόθεση ότι η αναδιοργάνωση και ο επανεξοπλισμός των βελγικών ανθρακωρυχείων μπορούν να πραγματοποιηθούν σε βαθμό επαρκή ώστε να καταστεί δυνατή η οριστική ενσωμάτωση του βελγικού άνθρακα στην κοινή αγορά στο τέλος της μεταβατικής περιόδου.

Η εξίσωση δεν έχει ως σκοπό τη χρηματοδότηση του επανεξοπλισμού και της αναδιοργάνωσης των ανθρακωρυχείων. Αφετέρου, αν ορισμένες επιχειρήσεις δεν πραγματοποιούσαν το έργο αυτό της αναδιοργάνωσης και του επανεξοπλισμού κατά τρόπο ώστε να γεννάται ευθύνη τους, θα έπρεπε να γίνει δεκτό ότι η εξίσωση θα στερούνταν του ερείσματος ή του λόγου της υπάρξεώς της. Οι επιχειρήσεις αυτές θα στερούνταν, έτσι, από δικό τους πταίσμα του δικαιώματος επί του ευεργετήματος της εξισώσεως.

Η Ανωτάτη Αρχή οφείλει να λαμβάνει υπόψη τέτοια ενδεχόμενα. Το έπραξε ιδίως στο έγγραφο της 28ης Μαΐου 1955, στο σημείο 2d, υπό μορφή δυνητική, επιτρέποντας στη Βελγική Κυβέρνηση να καταργήσει, εφόσον συντρέχει περίπτωση, την εξίσωση, υπό την επιφύλαξη της προηγούμενης συναινέσεως της Ανωτάτης Αρχής. Από τη διατύπωση, όμως, του εγγράφου δεν είναι δυνατό να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η Ανωτάτη Αρχή εξήρτησε τη συναίνεσή της από κριτήρια μη αντικειμενικά τα οποία δεν δικαιολογούνται βάσει των γεγονότων. Επομένως, η Ανωτάτη Αρχή δεν ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας και η προσφυγή είναι ως προς το σημείο αυτό αβάσιμη.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

έχοντας υπόψη τα διαδικαστικά έγγραφα, καθώς και την απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Ιουλίου 1956 επί της παρούσης υποθέσεως,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις των διαδίκων, καθώς και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα,

έχοντας υπόψη τα άρθρα 2, 3γ, 4, 5, 8, 14, 33, 34, 36, 50, 60, 61 και 62 της Συνθήκης, καθώς και τα άρθρα 1, 8, 24, 25 και 26 της Συμβάσεως, το Πρωτόκολλο περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου, τον Κανονισμό Διαδικασίας του Δικαστηρίου, καθώς και τον Κανονισμό του Δικαστηρίου περί δικαστικών εξόδων,

απορρίπτοντας κάθε αντίθετο ισχυρισμό, αποφασίζει:

Απορρίπτει την προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως 22/55 της Ανωτάτης Αρχής, της 28ης Μαΐου 1955, και ορισμένων αποφάσεων της Ανωτάτης Αρχής οι οποίες περιέχονται στο έγγραφο το οποίο απηύθυνε στις 28 Μαΐου 1955 προς την Κυβέρνηση του Βασιλείου του Βελγίου σχετικά με τη ρύθμιση του συστήματος εξισώσεως.

Κρίθηκε στο Λουξεμβούργο, στις 29 Νοεμβρίου 1956.

	Pilotti	Rueffe	Riese
Serrarens	Delvaux	Hammes	Van Kleffens

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο, στις 29 Νοεμβρίου 1956.

Ο Πρόεδρος
M. Pilotti

Ο εισηγητής δικαστής
A. van Kleffens

Ο Γραμματέας
A. van Houtte